

MARIANNE TURCK

In het najaar konden bezoekers al kennis maken met het werk van de Belgische kunstenares Marianne Turck. Met de sculpturen *The Meeting*, *Solitude* en *Women* greep ze terug naar de hedendaagse dans. Vanaf eind september dit jaar toont de Belgische een overzicht van haar beelden oeuvre. Meerdere werken worden zowel buiten als binnen tentoongesteld. Maak kennis met haar kunstwerken die zelden oorverdovend, maar eerder verstild en juist daarom zo sterk aanwezig zijn.

SOLITUDE FOTO LETJA VERSTIJNEN

“Deze plek nodigt uit om te verbeelden”

Haar liefde voor kunst ontstond toen Marianne Turck zo'n veertien jaar was. "Vanaf die tijd was ik reeds gepassioneerd door de handeling van het schrijven. Ik beschreef de dingen die gebeurden rondom mij. Toen keek ik al graag naar mensen. Mijn hogere studies volgde ik aan de universiteit van Leuven. Ik koos voor Economische Wetenschappen omdat deze richting een zeer verscheiden pallet aan vakken aanbood. Het was dus nog niet echt een keuze. Naast de meer economische en wiskundige vakken kregen we ook diverse talen en humane wetenschappen: filosofie, psychologie en sociologie. Dit waren zeer interessante cursussen waar de mens en zijn handelingen, alsook zijn sociale vaardigheden werden besproken en bestudeerd. Jaren later is dit terug te vinden in mijn choreografisch project *Lines Between*."

Marianne heeft een brede interesse en dat blijkt ook uit haar werk. Ze creëert niet alleen sculpturen, maar schrijft en fotografeert ook graag. Ze gebruikt voor haar sculpturen diverse materialen. De keuze hiervoor is toevallig, laat Marianne weten. "Volgens het idee ga ik op zoek naar de materie en de werkwijze om dit idee zo goed mogelijk te visualiseren. Ik maak bijvoorbeeld transparante beelden in kippengaas omdat gaas daarvoor uitermate geschikt is. Ik kan het vorm geven op levend model en het is doorzichtig. Tegelijkertijd weegt het bijna niets zodat het gevoel van 'lichtheid' zeer sterk wordt benaderd. Nadien wilde ik 'transparantie' tekenen. Zo ontstonden mijn getekende lijnfiguren in potlood, die ik daarna in 3D wilde maken. Hieruit kwamen de houten figuren voort die uit vele lagen zijn opgebouwd."

"Mijn passie voor de nieuwe media brengt me ook naar het experimenteren met 3D printing. Hier blijft het fragiele van de materie eveneens belangrijk. Schrijven was altijd aanwezig achter de schermen. Nu wil ik ook dit verder uitpuren zowel in de betekenis van een woord als in de vormgeving van het geschrift. Naast beeldend werk neem ik ook graag foto's van de wereld om me heen. Op reis vervangt het fototoestel mijn atelier. Ik maak een onderscheid tussen belijning in de figuratie en belijning in de omgeving. Mijn reisfoto's dienen vooral als inspiratiebron, maar af en toe groeit een foto uit tot een kunstwerk." De reisfoto's zijn niet de enige bron van inspiratie voor Marianne. Ook mensen fascineren de kunstenares. "Ik kijk graag naar mensen en focus mij vooral op de dagelijkse realiteit. Ik observeer hen tijdens hun meest gewone bezigheden en tracht deze observaties te visualiseren in mijn

werk. De manier waarop iemand staat te wachten op de tram kan getuigen van een zeer grote schoonheid. Iedereen 'wacht' visueel op een andere manier. Ik ben geboeid door hoe we met elkaar omgaan, door diverse ontmoetingen en hoe dit wordt vertaald naar lichaamstaal in de tijd en ruimte van vandaag. Maar ook experimentele hedendaagse dans is een belangrijke inspiratiebron. Inhoudelijk en vormelijk raakt dit alles aan: beweging, muziek, woord, toneel, video, zang. In elk onderdeel gaat de choreograaf op zoek naar de juiste belijning in de beweging, naar het 'juiste' ritme om zo tot één geheel te komen: in de belijning zit de identiteit. Het gaat over vormgeving en ritme in lijnen. Dit kan men overal in de werkelijkheid terugvinden. Zowel in het menselijk lichaam als in de omgeving. Het is een manier van kijken."

Naar eigen zeggen 'maakt' Marianne geen kunstwerken. "De uitdrukking kunst maken is een beetje raar. Ik heb nooit het idee dat ik iets aan het maken ben, maar eerder aan het verbeelden ben. Maken lijkt zo 'afgewerkt'. Dit werkwoord heeft een duidelijk begin en een duidelijk einde. Als kunstenaar ken ik dat gevoel niet. Het ene werk vloeit voort uit het andere en soms ben ik tegelijkertijd bezig met verschillende werken die op hun beurt elkaar beïnvloeden. Er lijkt geen duidelijk begin en einde te zijn. Daarom ga ik altijd maar door. Altijd blijf ik 'proberen' om het ultieme werk te maken, wetende dat dit niet zal gebeuren want je wil blijven doorgaan, blijven proberen eigenlijk."

Een ontmoeting tussen Ingrid Verbraeken, scenografe van het Herman van Veen Arts Center, en Marianne vormt het begin van een samenwerking. "Dit bezoek was voor ons beide zeer boeiend en intens. Er volgde een atelierbezoek met cameraman en reporter om een filmportret te realiseren. Hierna werd een bezoek aan De Paltz gepland, waar ik een bijzonder aangenaam gesprek had met Herman van Veen en ook zijn zeer enthousiaste medewerkers ontmoette. Deze plek is wondermooi. De omgeving, maar ook de mensen die hun schouders zetten onder dit prachtige project zijn zeer 'uitnodigend'. Het doet zo veel deugd om mensen te ontmoeten die zich met volle kracht inzetten voor een 'ideaal'. Dat gebeurt niet veel, dat gebeurt helaas te weinig. We laten ons te veel drijven door het materiële en het financiële. Naast kunst, is dat misschien het belangrijkste gevoel dat De Paltz uitstraalt. Idealisme, ook dat is schoonheid en dat moeten we koesteren, uitdragen, uitschreeuwen."

De kunstenares is erg te spreken over het tentoonstellen van haar werk op het Herman van Veen Arts Center. "Deze plek bejubelt de natuur en haar schoonheid. Deze plek nodigt uit om te lezen, te dansen, te schilderen, om te schrijven en muziek te maken. Deze plek nodigt uit om te verBEELDen." De expositie bestaat vooral uit beeldend werk. "Deze werken zijn sterk geïnspireerd door de hedendaagse dans. Maar ik wil me ook laten inspireren door de bezielers van De Paltz. Zo hoop ik een brug te kunnen bouwen tussen Herman van Veen (woord), zijn echtgenote Gaëtane (dans) en mezelf als beeldend kunstenaar. Een soort drieluik in gedachte. I hope people feel moved!"

In februari 2018 werd Marianne Turck met haar fotografisch werk 'Tennis court' verkozen als één van de laureaten van de prestigieuze 'Arte Laguna Prize' in Venetië, het werk werd vervolgens opgenomen in de groepstentoonstelling in het Arsenale van Venetië in maart/april 2018. (www.artelagunaprize.com)

In het najaar van 2018 wordt in België - op initiatief van Ingrid Verbraeken voor vzw Ter Informatie & Kunstpromotie- een overzichtstentoonstelling van haar werk gepland. Zowel haar sculpturen, tekeningen, fotografie, geschreven teksten en digitaal werk komen er aan bod.

Vanaf 23 september is het werk van Marianne Turck te zien op het Herman van Veen Arts Center.

www.marianneturck.be

THE JOURNEY